

Sygn. akt IX K a 1223/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Chałoński

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu sprawy P. Ł.

obwinionego o wykroczenie z art. 92 a kw

na skutek apelacji obrońcy obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 23 kwietnia 2013 roku sygn. akt XI W 3298/12

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie umarza kosztami postępowania w sprawie obciążając Skarb Państwa.

IX K a 1223/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 23 kwietnia 2013 roku w sprawie sygn. akt XI W 3298/12 P. Ł. został uznany winnym popełnienia wykroczenia z art. 92a k.w. polegającego na tym, iż w dniu 31 sierpnia 2011 roku o godz. 8.10 w miejscowości S. gmina D. województwa (...) kierując samochodem osobowym marki V. nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 33 km/h, poruszając się z prędkością 83 km/h w terenie z ograniczoną prędkością do 50 km/h i za ten czyn skazany został na karę 200 złotych grzywny.

Nadto zasądził od obwinionego koszty postępowania w kwocie 130 złotych.

Apelacje od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 82 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 425 § 1 k.p.k. oraz art. 103 § 2 i 4 k.p.s.w. zaskarżył powyższe orzeczenie w całości na korzyść obwinionego. Na podstawie art. 109 k.p.s.w. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 § 1 pkt.2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił po pierwsze obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 34 k.p.s.w. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dowolną a nie swobodną ich ocenę poprzez bezpodstawne nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał on, iż nie prowadził dnia 31 sierpnia 2011 roku około godziny 8.10 pojazdu marki V. nr rej. (...) w miejscowości S. mimo, że wyjaśnienia te pozostawały spójne z zeznaniami świadka K. T., który nie rozpoznał na zdjęciu z fotoradaru obwinionego i nie potwierdził jego tożsamości, a brak jest jakichkolwiek dowodów bezpośrednio wskazujących na sprawstwo obwinionego, a okoliczności, iż w spółce (...) wszyscy pracownicy mają dostęp do istotnego w niniejszej sprawie pojazdu oraz to, że kilka osób nosi okulary wskazują, iż Sąd orzekający przekroczył przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego zasadę swobodnej oceny dowodów, a poza tym bezpodstawne niedanie wiary zeznaniom świadka, K. T. (2) w zakresie, w jakim stwierdził on, że nie rozpoznaje obwinionego na zdjęciach z fotoradaru, przy jednoczesnym podzieleniu pozostałych zeznań świadka w całości w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek powodów

by zeznania świadka traktować wybiórczo, świadek w sposób stanowczy stwierdził, iż obwiniony nie jest osobą znajdującą się na zdjęciu, a jakoś zdjęcia uniemożliwia praktycznie identyfikację osoby na nim się znajdującej i ponadto niezasadne uznanie, iż na podstawie konfrontacji wizerunku obwinionego (z rozprawy z dnia 28 lutego 2013 r.) ze zdjęciem wykonanym przez fotoradar można bezpośrednio stwierdzić, iż obwiniony był osobą kierującą pojazdem, który dnia 31 sierpnia 2013 roku przekroczył prędkość w miejscowości S. gmina D., podczas gdy sędzia wydający wyrok nie mógł stwierdzić osobiście jak wygląda obwiniony, bowiem sędzia wstąpił do sprawy po terminie rozprawy, na której osobiście stawiał się obwiniony, w związku z czym nie było możliwym porównanie przez sędziego wizerunku ze zdjęcia z wizerunkiem obwinionego widzianego osobiście przez sędziego wyrokującego.

To z kolei podnosząc jako zarzut drugi, skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i bezpodstawnym przyjęciem, iż obwiniony P. Ł. osobiście kierował pojazdem marki V. nr rej. (...), dnia 31 sierpnia 2011 roku o godzinie 8.10 w miejscowości S. w sytuacji, gdy brak jest dowodów sprawstwa obwinionego, a Sąd przy orzekaniu oparł się jedynie na zdjęciu z fotoradaru, na tyle niewyraźnym, iż nie jest możliwym rozpoznanie osoby na tym zdjęciu widocznej, a jedyną charakterystyczną cechą tej osoby są okulary, co w żadnym wypadku nie wskazuje na sprawstwo obwinionego, bowiem prócz niego w spółce (...) okulary nosi jeszcze kilka osób mających dostęp i korzystających z istotnego w niniejszej sprawie samochodu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł on na podstawie art. 109 k.p.s.w. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu wyrokiem o ukaranie czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Niezależnie od granic środka zaskarżenia oraz wpływu zarzutów podniesionych w apelacji na treść rozstrzygnięcia, zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie w sprawie umorzyć. Doszło bowiem do wystąpienia tzw. bezwzględnej przesłanki odwoławczej przewidzianej w art. 104 § 1 pkt.7 k.p.s.w., który stanowi o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia gdy zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 5 § 1 pkt. 4-10 k.p.s.w.

Mianowicie jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie obwinionemu P. Ł. zarzucono popełnienie wykroczenia, które miało miejsce w dniu 31 sierpnia 2011 roku. Jak wynika z kolei z treści art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje jeżeli od daty jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu. Stąd też w dniu 31 sierpnia 2013 roku wykroczenie, którego popełnienie przypisano obwinionemu w wyroku Sądu I instancji uległo przedawnieniu. Okoliczność ta, która zaszła w toku procedowania przed Sądem II instancji wyłącza postępowanie w myśl art. 5 § 1 pkt.4 k.p.s.w., bowiem przepis ten jednoznacznie stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza w przypadku gdy nastąpiło przedawnienie orzekania.

Dlatego też w tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 109 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k. orzekł jak w wyroku uchylając zaskarżone orzeczenie i umarzając postępowanie w sprawie.

O kosztach postępowania w sprawie orzeczono na podstawie art.119 k.p.s.w. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 118 § 2 k.p.s.w.

SSO Marcin Chałoński